

Gang det nuværende Ministerium traadte til, var der en tom Kasse, og der var ikke nogen Mulighed for det ærede Medlems Parti for at skaffe Penge i Kassen. Siden er det blevet meget bedre. Det er den højtærede Finansministers Fortjeneste, at han har gjort et stort Arbejde for at skaffe en solid Basis for dette Land til at leve paa. Og de tre Love, vi her behandle, eller lad mig rettere sige de to af dem, ser jeg som et Led i den højtærede Finansministers Bestræbelser for at skabe et saadant sundt Grundlag for vort finansielle og økonomiske Liv. Jeg mener, at disse Bestræbelser fra den højtærede Finansministers Side for at skaffe Balance paa vort Budget og vort Regnskab, ere Bestræbelser, som vi skulle støtte saa vidt som muligt. Jeg er i alle Tilfælde glad ved dem. Det er saa ofte set, at naar et Fremskridtsparti kommer til Magten, har det været ivrigt efter at faa Fremskridt konstateret i en saadan Fart, at det har ladet Fiolen sørge med Hensyn til, hvor Pengene skulde komme fra. Men noget saadant er altid meget kortvarigt. Det gælder for Venstrestyre som for Højrestyre her i Landet, at den Dag Pengene svigte, er Magten ogsaa forbi. Jeg er derfor glad ved, at den højtærede Finansminister har det Syn paa Tingene, at man maa tænke paa at have Pengene eller at kunne vise Vej til dem, før man vedtager Fremskridtet. Som det ærede Medlem sagde: Der er ingen Nødvendighed for at tage de 11 Mill. Kr. Men her i Livsforsikringsloven foreligger der en Bestemmelse, som hjemler Statskassen en Ret, og hvorfor skulde Statskassen ikke benytte denne Ret, naar den kan benytte den, uden at nogen berettiget Interesse krænkes? Det ærede Medlem talte ret udførligt om denne Sag, men det lykkedes ham ikke, synes det mig, at paavise en eneste berettiget Interesse, som er krænket. Han maatte, for at finde en saadan, søge mellem de forsikrede i Livsforsikringsanstalten. Men det ærede Medlem kan søge længe der, og hans Søgning vil være ganske forgæves. Vi vide alle — det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) ogsaa —, at denne Lov er ikke fra Finansministerens Side uafhængig af Anstaltens Ledelse. Den er fremkommen efter indgaaende Forhandlinger mellem Finansministeriet og selve Direktionen for Anstalten. Denne har ment, at en saadan Udbetaling af 11 Mill. Kr. kunde ske baade uden at svække Anstalten og uden at krænke de forsikredes Ret.

I Virkeligheden er det ærede Medlem ikke saa øm over Anstalten. Han vil gerne have de 11 Mill. Kr., naar de blot maa gaa til noget, som han synes passende, navnlig da til den Folkeforsikring, som det ærede Medlem mener, han egentlig er Far til. Jeg hørte ved 1ste Behandling, at det ærede Medlem mente, at han havde givet Stødet til den Kommission om Folkeforsikring, som er nedsat, derved, at han havde udkastet Tanken derom under sin tidligere Virksomhed her i Tinget. Dette at tage nogle Penge og lægge dem hen og lade dem ligge og vente paa en Opgave ude i Fremtiden, hvis Omfang man ikke kender, hvorom man ikke er enig, og til hvis Løsning man endnu ikke har Organer, er af de Ting, som maaske nok kunne siges og maaske skrives, men som praktiske Politikere ikke indlade sig paa. Naar man har en Kapital, anvender man den til de Formaal, der i Øjeblikket er Brug for, som man er enig om, og til hvis Løsning man har Organer. Saadanne Formaal have vi nok af i Øjeblikket. Det komme vi til at tale om under den næste Lovs Behandling, men jeg vil dog allerede nu sige, at naar det ærede Medlem gaar ind paa, at der i og for sig ikke er noget i Vejen for at tage de 11 Mill., naar det blot er gode sociale Formaal de bruges til, ser jeg ikke, at der er Væsenforskel paa det: at bruge dem til Støtte for en Folkeforsikring eller at bruge dem til at støtte store ubemidlede Samfundsklassers Bestræbelser for Selvhjælp. Det er disse Bestræbelser, vi støtte, naar denne Kapital af 11 Mill. Kr. henlægges til en Fond, hvorfra der sker Udlaan til Oprettelsen af Husmandshjem, til Opførelsen af Arbejderboliger, til Hjælp til Fiskeres selvstændige Erhverv og til Smaaafolk, der ville opdyrke Hede- og Moselodder. Det forekommer mig, at saadanne Opgaver have lige saa stor social Berettigelse som Tanken om Folkeforsikring. Denne Tanke har i og for sig ogsaa min Sympati, ligesom jeg ved, den har det ærede Medlems. Jeg tror, det er en meget vanskelig Opgave, og jeg tror, at de Antydninger, det ærede Medlem har givet tidligere, ingeniunde ere tilstrækkelige til at klare denne Sags Løsning. Men naar vi en Gang naa saa vidt, at der er skabt Enighed om denne Sag, tænker jeg ogsaa, vi naa til at anvise Midler. Det ærede Medlem sagde i saa Henseende noget fornuftigt i sit Foredrag, idet han sagde, at efterhaanden som Opgaverne komme, kunne vi under en god finansiel Ledelse trygt stole paa, at der